

Matthew Costello & Neil Richards

Een
kwade opzet

Matthew Costello en
Neil Richards

Een kwade opzet

Deel 8 in de Cherringham-serie

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Een mooie avond voor een wandeling

Archy Fleming duwde tegen de takken die hem in de weg zaten.

Wat is er gebeurd met het pad waar ik op liep? vroeg hij zich af.

Het was zo'n heerlijke avond geweest! Het was echt heerlijk geweest, alleen een beetje kil misschien. Maar nu was het veel kouder, en het leek helemáál niet zo'n mooie nacht.

Hij keek naar de grond. Was dat een pad? Hij kon het niet goed zien door alle afgebroken takken en bladeren onder zijn voeten. Paden waren meestal toch duidelijker zichtbaar? Al die mensen die erover liepen, vanuit... vanuit...

Waar kwam ik nou vandaan? vroeg hij zich af. Daarachter ergens?

Er waren andere mensen, maar hoewel hij hun gezichten kon zien, en hun glimlach, kon hij zich geen enkele naam herinneren.

Misschien moest hij omkeren? Daarheen teruggaan. Maar als dit een pad was, voerde het misschien ergens heen. Het moest ergens heen voeren.

Een dorp! Een plek om warm te worden, een pub! Ja! Verderop moest een pub zijn, met een laaiend haardvuur.

Hij dacht aan die woorden: 'laaiend haardvuur'.

Hij stapte verder over het pad. Een dunne tak die hij niet had gezien zwiepte terug en trof hem pijnlijk in het gezicht. Op dat moment viel het hem op dat de bomen, het pad en de bladeren op de grond allemaal wit waren geworden!

Het sneeuwt.

Hij deed iets wat hij zich van lang geleden herinnerde.

Archy stak zijn tong uit en liet de vlokken erop landen. Eerst een paar, dan meer, totdat hij kon zien dat dit geen zachte sneeuw was.

Dit waren niet zomaar een paar zachte vlokken die op zijn droge, gebarsten tong landden.

Nee, dit was zware sneeuwval, het sneeuwde echt hard. En zijn slippers mochten dan zijn voeten beschermen, de sneeuw kwam wel op zijn blote enkels terecht en bleef daaraan kleven.

De grond was al onder de sneeuw verdwenen.

Aan zijn dunne kamerjas had hij vrijwel niets meer. Op die jas – donkerrood en blauw gestreept – bleef de sneeuw ook al kleven.

Laaierend haardvuur.

En een pot bier.

Ik zou wel een biertje lusten.

Hij zou bij het haardvuur gaan staan en zijn biertje drinken.

In zijn kamerjas. Op zijn slippers. En dan zou al die sneeuw wegsmelten.

Alsof het helemaal niet gesneeuwd had.

Archy bleef doorlopen. Zijn hele lichaam beefde bij elke stap, voortgedreven door het idee dat er verderop, aan het eind van dit inmiddels witte pad, een dorp was, en een café, en het enige wat hij hoefde te doen – hoe koud hij het ook had – was het pad blijven volgen waarop hij liep.

Hij viel hard, precies op zijn knieën, zijn inmiddels onbetrouwbare knieën, en bleef op zijn knieën in de sneeuw zitten, met zijn grijze haren onder de witte vlokken.

Archy keek om zich heen.

Waar was dat pad nou toch?

Het leek alsof het naar rechts liep. Daar leek het een beetje op een pad.

(Hij bleef op zijn knieën zitten. Hij wilde niet opstaan

voordat hij wist welke kant hij op ging.)

Of naar links! Rechts! Daar liep zeker een pad, weliswaar smal, maar hij kon het zien, ondanks de bomen die het met hun besneeuwde takken probeerden te verbergen.

Nee.

Rechtdoor was de goede weg. Vanzelfsprekend. Dát was het pad. Hij moest gewoon verder lopen in de richting waarin hij al liep.

Hij zocht naar iets om zich aan vast te houden, zodat hij weer omhoog kon komen.

Vlak bij hem was een warrige struik. De uitgedroogde besen hingen nog aan de takken. Hij greep een stel verwrongen takken van de struik beet en trok eraan om op één knie te kunnen steunen.

Hij dacht nog: stel dat ik niet kan opstaan?

Stel dat ik hier moet blijven liggen?

En met die gedachte pakte Archy de takken met zijn knoestige handen zo stevig mogelijk vast en probeerde hij zich omhoog te trekken.

Alsof hij werd beloond voor zijn enorme inspanning zag hij trillend en bevend verderop ineens lichten. Twee lichten! Daar – en weg waren ze.

En nog eens.

Het dorp!

De pub!

Dichtbij nu. Heel dichtbij.

En terwijl Archy Fleming verder strompelde, liet hij toe dat de takken in zijn gezicht sloegen, want hij wist dat hij haast moest maken en zich niet druk moest maken om wat pijnlijke schrammen.

Hij was vlak bij het dorp. Het enige wat hij hoefde te doen, was rechtdoor blijven lopen.

2. De sneeuwstorm

‘Het gaat aardig tekeer buiten, hè, Jack?’ zei Ellie van achter de bar, terwijl ze door de ramen van de pub naar de sneeuwstorm tuurde.

Jack draaide zich om en keek de bijna lege pub rond. ‘Waar is iedereen?’

‘Niet gewend aan flinke sneeuwstormen, vrees ik. Iedereen zit gezellig thuis. Wil je nog wat drinken?’

‘Nee. Het sneeuwt echt hard. Ik kan beter teruggaan naar de Goose.’

Ellie keek naar twee oude mannen die in een hoekje zaten. ‘Ik kan die lui daar maar beter vertellen dat ze ook moeten vertrekken. Tijd om af te sluiten en mijn eigen haard op te zoeken. Ze zeggen dat het een flinke sneeuwstorm wordt.’

Jack richtte zich weer tot haar. ‘Goed idee. Weet je, al die sneeuw buiten... dat doet me denken aan thuis. In Amerika hebben we zo vaak dit soort noodweer.’

‘Dat heb ik gehoord. Dus jij bent eraan gewend en weet vast wanneer je de sneeuwruimers en het zout tevoorschijn moet halen. Ik weet niet hoe het een klein dorp als Cherringham vergaat.’

‘Het wordt vast en zeker interessant.’

Jack zette een wollen muts op en knoopte zijn duffelse jas dicht. Hij had zijn regenlaarzen aan, zodat hij zonder problemen door de sneeuwsurrie kon lopen.

Maar autorijden? Dat kon weleens lastig worden.

‘Wees voorzichtig, Ellie.’

‘Reken maar,’ zei ze, terwijl ze achter de bar vandaan stapte

en de lampen begon uit te doen, waarna de twee – hoe zouden de inwoners ze noemen? – opaatjes eindelijk in actie kwamen.

Hopelijk hoeven ze niet ver, dacht Jack.

Met dit weer stuurde je nog geen hond naar buiten, zoals het gezegde luidde.

En al snel ontdekte hij dat het ook geen weer voor zijn Sprite was.

In New York had hij in een grote SUV gereden die geen enkele moeite had met ijs, sneeuw, regen of welk ander weertype dan ook.

En hoewel hij winterbanden onder zijn kleine sportwagen had gelegd, wist hij dat de auto eigenlijk te licht was om de besneeuwde wegen te trotseren.

Zodra hij van de parkeerplaats van The Ploughman wegreed, voelde hij al hoe de banden moeite hadden met de sneeuw.

Ik geloof dat ik hier iets te luchthartig over oordeelde, dacht Jack.

In New York had hij juist van elke zware sneeuwstorm genoten. Zo iets bracht het beste in de mensen naar boven en de saamhorigheid was groot. En dan de manier waarop de sneeuw het stadslawaai kon dempen en alles met een witte deken bedekte... een prachtig gezicht.

Maar hoewel hij niet ver hoefde te rijden om bij zijn boot te komen, wist hij dat hij rustig aan moest doen.

In elk geval leek er verder niemand op de weg te zijn.

Nog geen sneeuwruimers.

Iedereen houdt zich thuis schuil.

Een sneeuwstorm in Cherringham.

Hij keek ernaar uit om weer in de Grey Goose terug te zijn en daar van de sneeuwstorm te genieten...

Jack stak de rivier over en bereikte de vertrouwde splitsing, waar de hoofdweg in een reeks bochten naar links draaide.

Maar in deze sneeuwjacht zag het hier helemaal niet vertrouwd uit.

Aan weerszijden leken de heggen op een rij sneeuwpoppen, waarop de zware, natte sneeuw bleef plakken.

Hij had de remmen getest door een paar keer zachtjes op de rem te trappen. Dit oude brik had geen ABS. De enige manier om te voorkomen dat de remmen blokkeerden was om langzaam te rijden.

Hij herinnerde zich een oude regel die zijn vader hem had voorgehouden toen hij als chauffeur in Brooklyn zijn eerste winter tegemoet ging.

Het accent van zijn vader werd altijd zwaarder als hij enthousiast raakte over een onderwerp.

‘Let op, Jack, als je ooit in een slip raakt moet je eraan denken dat je met de slip meestuurt, snap je? Erin, dan langzaam eruit.’

Meer dan eens was hij die instructies vergeten en hij had zijn eerste auto – een afgeragde Ford Pinto – bijna de stoep op gereden.

Nu nam hij de bocht soepel. De auto gleed heel even weg, maar hij kon de sporen zien van de weinige andere auto’s die hier gereden hadden.

Maar inmiddels was de weg helemaal leeg, en zijn ruitenwissers – klein, zoals de hele auto – hadden moeite de natte sneeuwvlokken van de voorruit te vegen.

‘Oké,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Bijna thuis.’

Hij bedacht nog eens dat zo’n mooie, spectaculaire sneeuwstorm in een oogwenk levensgevaarlijk kon worden.

Gezien de situatie was het zeker niet uitgesloten dat hij een paar dagen in de Goose opgesloten zou zitten.

Dat was geen probleem. Hij had de noodzakelijke martini-ingrediënten en in de vriezer lagen nog een paar biefstukken. Ruim voldoende voedsel voor Riley.

‘Ik red me wel,’ zei hij nog eens, en hij stelde opgetogen vast dat zijn eigen stemgeluid de stilte in en buiten de auto minder angstwekkend maakte.

Hij kwam bij de bocht waar de akkers aan de rechterkant plaatsmaakten voor bos, een beruchte plek waar menig

chauffeur zich zelfs bij mooi weer liet verrassen.

De bocht in... heel langzaam.

Opeens zag hij iemand, een spookachtige gedaante die in de witte sneeuwvolk de weg op rende en zich omdraaide op het moment dat de koplampen van de Sprite hem troffen, precies halverwege de oversteek.

De gedaante bleef stokstijf stilstaan, met opengesperde ogen.

Jack had geen andere keuze dan hard te remmen en razend-snel aan het stuur te draaien.

E-book juni 2023

Dit is het achtste deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *Snowblind*

Oorspronkelijke uitgever -be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment

Copyright © 2014 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak e-book Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6803 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6804 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.